



**“মৰমৰ সন্তানসকল – সৎগুৰুৰ প্ৰথম শ্ৰীমত হৈছে দেহী-অভিমানী হোৱা, দেহ-অভিমান এৰি দিয়া”**

**\*প্ৰশ্ন :-** এই সময়ত তোমালোক সন্তানসকলে কোনোধৰণৰ ইচ্ছা বা আশা ৰাখিব নোৱাৰা - কিয়?

**\*উত্তৰ :-** কিয়নো তোমালোক সকলো বানপ্ৰস্থী। তোমালোকে জানা যে এই দুচকুৰে যি দেখিবলৈ পোৱা যায় সেয়া বিনাশ হৈ যাব। এতিয়া তোমালোকক একোৱেই নালাগে, একেবাৰে ভিকল হৈ যাব লাগে। যদি এনেকুৱা কোনো ব্যয়বহুল সামগ্ৰী পিন্ধা তেন্তে আকৰ্ষিত কৰিব, তেতিয়া দেহ অভিমানত আৱদ্ধ হৈ থাকিব। এই ক্ষেত্ৰতে যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। যেতিয়া যত্ন কৰি সম্পূৰ্ণ দেহী-অভিমানী হ'বা তেতিয়া বিশ্বৰ বাদশ্বাহী (সাম্ৰাজ্য) প্ৰাপ্ত হ'ব।

**ওঁম্ শান্তি।** এই 15 মিনিট বা আধা ঘণ্টা সন্তানসকল বহি আছে, বাবাও 15 মিনিট বহুৱায় যে নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা। এই শিক্ষা এবাৰেই প্ৰাপ্ত হয় পিছত কেতিয়াও প্ৰাপ্ত নহ'ব। সত্যযুগত এনেকৈ নক'ব যে আত্ম-অভিমানী হৈ বহা। এয়া এজন সৎগুৰুৱেই শুনায়, তেওঁৰ বাবে কোৱা হয় - এজন সৎগুৰুৱেই উদ্ধাৰ কৰে, বাকী সকলোৱে ডুবাই দিয়ে। ইয়াত পিতাই তোমালোকক দেহী-অভিমানী কৰি তোলে। নিজেও আত্মা নহয় জানো। বুজাবৰ কাৰণে কয় মই তোমালোক সকলো আত্মাৰে পিতা হওঁ, তেওঁতো আত্মা হৈ পিতাক স্মৰণ কৰিব নালাগে। স্মৰণো তেওঁ কৰিব যি আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ হ'ব। পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি বংশতো বহুত থাকে। এই কথাটো বহুত বুজিব আৰু বুজাবলগীয়া। পৰমপিতা পৰমাত্মা তোমালোক সকলোৰে পিতাও হয় আৰু আকৌ জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণও হয়। আত্মাতেই জ্ঞান নাথাকে জানো। তোমালোক আত্মাই সংস্কাৰ লৈ যোৱা। পিতাৰতো প্ৰথমৰ পৰাই সংস্কাৰ আছে। তেওঁ পিতা হয়, এইটো সকলোৱে মানিও লয়। দ্বিতীয়তো আকৌ তেওঁৰ বিশেষত্ব আছে যে তেওঁৰ সত্য জ্ঞান আছে। তেওঁ বীজৰূপ হয়। যেনেকৈ পিতাই তোমালোকক বহি বুজায় তোমালোকে আকৌ অন্যক বুজাব লাগে। পিতা মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ হয় আকৌ তেওঁ সত্য হয়, চৈতন্য হয়, জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ হয়, তেওঁৰ এই গোটেই বৃক্ষৰ জ্ঞান আছে। আন কাৰোৰে এই বৃক্ষৰ জ্ঞান নাই। ইয়াৰ বীজ হৈছে পিতা, যাক পৰমপিতা পৰমাত্মা বুলি কোৱা হয়। যেনেকৈ আম গছৰ ক্ষেত্ৰত বীজক তাৰ সৃষ্টিকৰ্তা বুলি কোৱা হ'ব। সেই বীজ যেন পিতা হৈ গ'ল কিন্তু সেয়া হৈছে জড়। যদি চৈতন্য হ'লহেঁতেন তেন্তে এইটো জ্ঞাত হ'লহেঁতেন - মোৰ পৰা গোটেই গছজোপা কেনেকৈ অংকুৰিত হয়। কিন্তু সেয়া হৈছে জড়, তাৰ বীজ তলতৰোপণ কৰা হয়। এয়াতো হৈছে চৈতন্য বীজৰূপ। এওঁ ওপৰত থাকে, তোমালোকো মাটীৰ বীজৰূপ হোৱা। পিতাৰ পৰা তোমালোকে জ্ঞান প্ৰাপ্ত কৰা। তেওঁ হৈছে উচ্চতকৈও উচ্চ। পদো তোমালোকে উচ্চ প্ৰাপ্ত কৰা। স্বৰ্গতো উচ্চ পদ লাগে নহয় জানো। এয়া মনুষ্যই বুজি নাপায়। স্বৰ্গত দেৱী-দেৱতা সকলৰ ৰাজধানী আছে। ৰাজধানীত ৰজা, ৰাণী, প্ৰজা, দুখীয়া-ধনৱান আদি এই সকলো কেনেকৈ হয়। এতিয়া তোমালোকে জানা আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা কেনেকৈ হৈ আছে, কোনে কৰি আছে? ভগৱানে। পিতাই আকৌ কয় - সন্তানসকল, যি হৈ হয় সেয়া ড্ৰামাৰ প্লেন অনুসৰিয়ে হয়। সকলো ড্ৰামাৰ অধীন। পিতাইও কয় - মই ড্ৰামাৰ অধীন। মোৰো ভূমিকা আছে। সেই ভূমিকা পালন কৰিছো। তেওঁ হ'ল পৰম আত্মা। তেওঁক পৰম আত্মা কোৱা হয়, আৰু বাকী সকলোকে ভাই-ভাই বুলি কোৱা হয়। আন কাকোৰে পিতা, শিক্ষক, গুৰু বুলি কোৱা নহয়। তেওঁ সকলোৰে পৰমপিতাও হয়, শিক্ষক, সৎগুৰুও হয়। এইটো কথা পাহৰিব নালাগে। পিছে সন্তানসকলে পাহৰি যায় কাৰণ পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি ৰাজধানী স্থাপনা হৈ আছে। প্ৰত্যেকে যেনেকৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে, সেয়া স্থূল ৰূপতো তৎক্ষণাত্ গম পোৱা যায় - এওঁ পিতাক স্মৰণ কৰে নে নকৰে? দেহী-অভিমানী হৈছে নে নাই? এওঁ জ্ঞানত তীক্ষ্ণ,



চাল-চলনত সেয়া গম পোৱা যায়। পিতাই পোনপটীয়াকৈ একো নকয়। যাতে মুৰ্ছিত হৈ নাযায়। অসন্তুষ্ট যাতে হৈ নাযায় যে পিতাই এয়া কি কলে, বাকীসকলে কি ক'ব। পিতাই কৈ দিব পাৰে যে অমুক-অমুকে কেনেকৈ সেৱা কৰে। সকলো সেৱাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। পিতাও আহি সেৱা নকৰে জানো। সন্তানসকলেও পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। স্মৰণৰ বিষয়টোৱেই কঠিন। পিতাই যোগ আৰু জ্ঞান শিকায়। জ্ঞানতো বহুত সহজ। বাকী স্মৰণ কৰাৰ ক্ষেত্ৰতে ফেল হয়। দেহ-অভিমান আহি যায়। তেতিয়া এইটো লাগে, এইটো ভাল বস্তু লাগে। এনেকুৱা খেয়াল চলি থাকে।

পিতাই কেছে ইয়াত তোমালোক বনবাসত আছা। তোমালোকেতো এতিয়া বানপ্ৰস্থলৈ যাব লাগে। গতিকে এনেকুৱা কোনো বস্তু পিন্ধিব নোৱাৰা। তোমালোক বনবাসত নাই জানো। যদি এনেকুৱা কোনো পাৰ্থিৱ জগতৰ বস্তু থাকে তেন্তে আকৰ্ষিত কৰিব। শৰীৰেও আকৰ্ষিত কৰিব। বাৰে-বাৰে দেহ-অভিমান আহি যাব। এই ক্ষেত্ৰত যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। যত্ন নকৰিলে জানো বিশ্বৰ বাদশ্বাহী পাব! যত্নও পুৰুষাৰ্থ ক্ৰম অনুসৰি কল্পাই-কল্পাই কৰি আহিছা, কৰি আছা। ফলাফল প্ৰত্যক্ষ হৈ গৈ থাকিব। স্কুলতো ক্ৰমানুসৰি উত্তীৰ্ণ হ'য়। শিক্ষকে বুজি পায় যে অমুকে বহুত ভাল যত্ন কৰে। এওঁৰ পঢ়ুওৱাৰ চখ আছে, তেওঁৰ সেইটো চিন্তন চলে। তাততো এটা শ্ৰেণীৰ পৰা উত্তীৰ্ণ হৈ দ্বিতীয় আকৌ তৃতীয়লৈ আহি যায়। ইয়াতো এবাৰেই পঢ়িব লাগে। আগলৈ গৈ তোমালোকে যিমানো সমীপত আহিবা সিমানো বুজি পাই থাকিব। বহুত যত্ন কৰিব লাগে। নিশ্চয় উচ্চ পদ পাব। এয়াতো জানা, কোনোবা ৰাজা-ৰাণী হয়, কোনোবা কিবা, কোনোবা আন কিবা হয়। প্ৰজাও বহুত তৈয়াৰ হয়। সকলো এক্তিৰিটি (চলন) দ্বাৰাই জনা যায়। এওঁ দেহ-অভিমানত কিমান থাকে, এওঁৰ পিতাৰ প্ৰতি কিমান প্ৰেম। পিতাৰ প্ৰতিহে প্ৰেম থকা উচিত নহয়, ভাই-ভাইৰ নহয়। ভাইৰ প্ৰেমৰ পৰা একো পোৱা নাযায়। অধিকাৰ এজন পিতাৰ পৰাহে পায়। পিতাই কয় - সন্তানসকল, নিজকে আত্মা বুলি বুজি মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ পাপ খণ্ডন হ'ব। এয়াই মূল কথা। স্মৰণৰ দ্বাৰাহে শক্তি আহিব। দিনে-প্ৰতিদিনে বেতেৰি ভৰপূৰ হৈ গৈ থাকিব কিয়নো জ্ঞানৰ ধাৰণা হৈ গৈ নাথাকে জানো। তীৰ লাগি গৈ থাকিব। দিনে-প্ৰতিদিনে তোমালোকৰ উন্নতি পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসাৰে হৈ গৈ থাকিব। এয়া এজনেই পিতা-শিক্ষক-সংগুৰু যিয়ে দেহী-অভিমানী হোৱাৰ শিক্ষা দিয়ে, আৰু অন্য কোনোৱে দিব নোৱাৰে বাকী সকলো দেহ-অভিমানী, আত্মা-অভিমানীৰ জ্ঞান অন্য কোনোও নাপায়। কোনো মনুষ্য পিতা, শিক্ষক, সংগুৰু হ'ব নোৱাৰে। প্ৰত্যেকে নিজৰ-নিজৰ ভূমিকা পালন কৰি আছে। তোমালোকে সাক্ষী হৈ চোৱা। সকলো নাটক তোমালোকে সাক্ষী হৈ চাব লাগে। এষ্ট (অভিনয়) কৰিব লাগে। পিতা ৰচয়িতা, নিৰ্দেশক, অভিনেতা হয়। শিৱবাবা আহি অভিনয় (এষ্ট) কৰে। সকলোৰে পিতা নহয় জানো। পুত্ৰ অথবা কন্যা সকলোকে আহি উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। এজন পিতা, বাকী সকলো আত্মা ভাই-ভাই। উত্তৰাধিকাৰো এজন পিতাৰ পৰাই পোৱা যায়। এই জগতৰতো অন্য কোনো বস্তুৰ স্মৃতি বুদ্ধি লৈ নাহে। পিতাই কয় - যিবোৰ দেখিছা সেই সকলোবোৰ বিনাশী। এতিয়া তোমালোক ঘৰলৈ যাব লাগিব। তেওঁলোকে ব্ৰহ্মক স্মৰণ কৰে অৰ্থাৎ ঘৰক স্মৰণ কৰে। এনেকৈ ভাবে যে ব্ৰহ্মত লীন হৈ যাব। ইয়াকে অজ্ঞান বুলি কোৱা হয়। মনুষ্যই মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ কাৰণে যি কয় সেয়া সকলো ভুল, যিবোৰ যুক্তি ৰচে, সেয়া সকলো ভুল। শুদ্ধ ৰাস্তা এজন পিতাইহে দেখুৱায়। পিতাই কয় - ড্ৰামা প্লেন অনুসৰি মই তোমালোকক ৰজাৰো ৰজা কৰি তোলোঁ। কোনোৱে কয় - মোৰ বুদ্ধিত নাথাকে, বাবা আমাৰ মুখ খোলা, কৃপা কৰা। পিতাই কয় - ইয়াত পিতাই কৰিবলগীয়া কোনো কথাই নাই। মুখ্য কথা হৈছে তোমালোকে শ্ৰীমত অনুসাৰে চলিব লাগে। পিতাৰ পৰাহে শুদ্ধ শ্ৰীমত পোৱা যায়, বাকী সকলো মনুষ্যৰ শ্ৰীমত অশুদ্ধ (ভুল) কিয়নো সকলোৰে মাজত 5 বিকাৰ নাই জানো। অৱনতি হৈ-হৈ ভুল হৈ যায়। কি-কি যে তন্ত্ৰ-মন্ত্ৰ আদি কৰি থাকে। তাত সুখ নাই।। তোমালোকে জানা যে এই সকলোবোৰ অল্পকালৰ সুখ। তাকেই কাউৰীৰ বিষ্ঠাৰ সমান সুখ বুলি কোৱা হয়



চিৰিৰ চিত্ৰৰ ওপৰত বহুত ভাল কৈ বুজাব লাগে আৰু বৃক্ষৰ ওপৰতো বুজাব লাগে। যিকোনো ধৰ্মৰ লোকক তোমালোকে দেখুৱাব পাৰা, তোমালোকৰ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰোঁতাসকল অমুক-অমুক সময়ত আহে, যীশুখ্ৰীষ্ট অমুক সময়ত আহিব। যি আন আন ধৰ্মলৈ ধৰ্মান্তৰিত হৈ গ'ল তেওঁলোকৰ এইটো ধৰ্মই ভাল লাগিব, সোনকালে ওলাই আহিব। বাকী কাৰোবাৰ ভাল নালাগিলে তেওঁ পুৰুষাৰ্থেই বা কেনেকৈ কৰিব। মনুষ্যই মনুষ্যক ফাঁচি-কাঠত ওলমাই দিয়ে, তোমালোকেতো এজন পিতাৰহে স্মৃতিত থাকিব লাগে, এয়া অতি মিঠা ফাঁচি-কাঠ। আত্মাৰ বুদ্ধিৰ যোগ হৈছে পিতাৰ সৈতে। আত্মাক কোৱা হয় - পিতাক স্মৰণ কৰা। এয়া স্মৃতিৰ ফাঁচি-কাঠ। ফাদাৰতো ওপৰত থাকে নহয় জানো। তোমালোকে জানা আমি হৈছো আত্মা, আমি পিতাকেই স্মৰণ কৰিব লাগে। এই শৰীৰতো ইয়াতেই এৰিব লাগিব। তোমালোকৰ এই সকলোবোৰ জ্ঞান আছে। তোমালোকে ইয়াত বহি কি কৰা? বাণিৰ পৰা নিলগত যাবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰা। পিতাই কয় সকলোৱেই মোৰ ওচৰলৈ আহিব লাগিব। গতিকে কালৰো কাল হৈ নগ'ল জানো। সেই কালেতো এজনকেই নিয়ে, তেওঁ কোনো কাল নহয় যে লৈ যাব। এয়াতো ড্ৰামাত সকলো নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। আত্মাই নিজেই সময়ত গুচি যায়। এই পিতাইতো সকলো আত্মাকে লৈ যায়। গতিকে এতিয়া তোমালোক সকলোৰে বুদ্ধি যোগ হৈছে নিজৰ ঘৰলৈ যাবৰ কাৰণে। শৰীৰ এৰাকেই মৰা বুলি কোৱা হয়। শৰীৰ শেষ হৈ গ'ল, আত্মা গুচি গ'ল। পিতাক মাতেও এই কাৰণে যে বাবা আহি আমাক এই সৃষ্টিৰ পৰা লৈ যোৱা। এতিয়া ইয়াত আমি নাথাকো। এইখন বহুত ছিগছিং সৃষ্টি। মৰিবও নিশ্চয় লাগিব। সকলোৰে বানপ্ৰস্থ অৱস্থা। এতিয়া বাণিৰ পৰা নিলগলৈ যাব লাগে। তোমালোকক কোনো কালে নাখাব। তোমালোক আনন্দৰে যোৱা। শাস্ত্ৰ আদি যি আছে সকলো ভক্তি মাৰ্গৰ, এই সকলোবোৰ তথাপি থাকিব। এয়া হৈছে ড্ৰামাৰ অতি আশ্চৰ্যজনক কথা। এই টেপ, ঘড়ী যি বোৰ এই সময়ত দেখিবলৈ পোৱা সেয়া সকলোবোৰ পুনৰ হ'ব। ইয়াত মুৰ্ছিত হোৱাৰ কোনো কথাই নাই। বিশ্বৰ ইতিহাস-ভূগোলৰ পুনৰাবৃত্তিৰ অৰ্থই হৈছে হুবহু পুনৰাবৃত্তি। এতিয়া তোমালোকে জানা আমি পুনৰ দেৱী-দেৱতা হৈ আছো, তেওঁলোকেই আকৌ হ'ব। এই ক্ষেত্ৰত অলপো হীনডেটি হ'ব নোৱাৰে। এয়া সকলো বুজিবলগীয়া কথা।

তোমালোকে জানা তেওঁ বেহদৰ পিতাও হয়, শিক্ষক-গুৰুও হয়। এনেকুৱা কোনো মনুষ্য হ'ব নোৱাৰে। এওঁক তোমালোকে বাবা বুলি কোৱা। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা বুলি কোৱা। এৰোঁ কয় - মোৰ পৰা তোমালোকে উত্তৰাধিকাৰ নোপোৱা। বাপু গান্ধীজীও প্ৰজাপিতা নাছিল। পিতাই কয় - এই কথাবোৰক লৈ তোমালোক মুৰ্ছিত নহ'বা। এনেকৈ ক'বা- আমি ব্ৰহ্মাক ভগৱান বা দেৱতা আদি বুলি নকওঁৱেই। পিতাই শুনাইছে - বহুত জন্মৰ অন্তত, বানপ্ৰস্থ অৱস্থাত গোটেই বিশ্বক পাৱন কৰি তুলিবলৈ মই এওঁৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰোঁ। বৃক্ষতো দেখুৱাবা, চোৱা একেবাৰে শেষত থিয় হৈ আছে। এতিয়াতো সকলো তমোপ্ৰধান জৰ্জৰিত অৱস্থাত নাই জানো। এৰোঁ তমোপ্ৰধান অৱস্থাত থিয় হৈ আছে, সেয়াই লক্ষণ। এওঁৰ শৰীৰত পিতা প্ৰবেশ কৰি এওঁৰ নাম ব্ৰহ্মা ৰাখে। নহ'লে তোমালোকে কোৱাচোন ব্ৰহ্মা নামটি ক'ৰ পৰা আহিল? এওঁ হৈছে পতিত, তেওঁ হৈছে পাৱন। সেই পাৱন দেৱতাই পুনৰ ৪৪ জন্ম লৈ পতিত মনুষ্য হয়। এওঁ মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হ'বগৈ। মনুষ্যক দেৱতা কৰি তোলা - এয়া পিতাৰেই কাম। এই সকলোবোৰ বুজিবলগীয়া বিস্ময়কৰ কথা। এওঁ সেয়া চেকেণ্ডত হৈ যায়, আকৌ তেওঁ ৪৪ জন্ম লৈ এয়া হৈ পৰে। এওঁৰ শৰীৰত পিতা প্ৰৱেশ কৰি পঢ়ায়, তোমালোকেও পঢ়া। এওঁলোকৰো ৰাজবংশ থাকে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ, ৰাধা-কৃষ্ণৰ মন্দিৰো আছে। কিন্তু এয়া কোনেও নাজানে, ৰাধা-কৃষ্ণ প্ৰথম ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী যি পিছত লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হয়। এওঁ ভিকছৰ পৰা ৰাজকুমাৰ হয়। ৰাজকুমাৰৰ পৰা ভিকছ হৈ পৰে। কিমান সহজ কথা। ৪৪ জন্মৰ কাহিনী এই দুখন চিত্ৰত আছে। এওঁ সেয়া হৈ



যায়। যুগল হোৱা বাবে 4খন হাত দিয়ে। প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ নহয় জানো। এক সৎগুৰুৱেই তোমালোকক পাৰলৈ লৈ যায়। পিতাই কিমান ভালদৰে বুজাইছে আকৌ দৈৱী গুণৰো প্ৰয়োজন। স্ত্ৰীৰ কাৰণে পতিক সুধিলে বা পতিৰ কাৰণে স্ত্ৰীক সুধিলে তৎক্ষণাত্ ক’ব এওঁৰ মাজত এইখিনি দুৰ্বলতা আছে। এইটো কথাত এওঁ আমনি কৰে বা ক’ব যে আমি ঠিকেই চলি আছোঁ। কোনেও কাকো বিৰক্ত নকৰে, দুয়ো ইজন-সিজনৰ সহায়কাৰী সংগী হৈ চলে। কোনোবাই ইজনে সিজনক অৱনমিত কৰিবলৈ চেষ্টা কৰে। পিতাই কয় - ইয়াত স্বভাৱ ভাল দৰে পৰিৱৰ্তন কৰিব লাগে। সেই সকলোবোৰ হৈছে আসুৰী স্বভাৱ। দেৱতাসকলৰ হৈছেই দৈৱী স্বভাৱ। এই সকলো কথা তোমালোকে জানা, অসুৰ আৰু দেৱতাৰ যুদ্ধ নালাগে। পুৰণি সৃষ্টি আৰু নতুন সৃষ্টিৰ পৰস্পৰ কেনেকৈ মিলন হ’ব পাৰে। পিতাই কয় - যিবোৰ কথা অতীত হৈ গ’ল সেয়াই বহি লিখিছে, তাকেই কাহিনী বুলি কোৱা হ’ব। উৎসৱ আদি সকলো এই সময়ৰে। দ্বাপৰৰ পৰা ধৰি পালন কৰে। সত্যযুগত পালন কৰা নহয়। এই সকলোবোৰ বুদ্ধিৰে বুজিবলগীয়া কথা। দেহ অভিমানৰ কাৰণে সন্তানে বহুত পইণ্ট পাহৰি যায়। জ্ঞান একেবাৰে সহজ। 7 দিনতে গোটেই জ্ঞান ধাৰণা হৈ যাব পাৰে। প্ৰথমে স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ প্ৰতি মনোযোগ দিয়া উচিত। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

**\*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-\*\***

- (1) এই বেহদ নাটকত ভূমিকা পালন কৰি নাটক খনক সাক্ষী হৈ চাব লাগে। এই ক্ষেত্ৰত মূৰ্ছিত হ’ব নালাগে। এই জগতৰ কোনো বস্তু দেখিও তাৰ স্মৃতি যাতে বুদ্ধিলৈ নাহে।
- (2) নিজৰ আসুৰী স্বভাৱ পৰিৱৰ্তন কৰি দৈৱী স্বভাৱ ধাৰণ কৰিব লাগে। ইজন সিজনৰ সহায়কাৰী হৈ চলিব লাগে, কাকো আমনি কৰিব নালাগে।

**\*বৰদান:-** অন্তৰত এক দিলাৰামক সমাহিত কৰি এজনৰ সৈতে সকলো সম্বন্ধৰ অনুভূতি কৰোতা সন্তুষ্ট আত্মা হোৱা

জ্ঞান সমাহিত কৰাৰ স্থান হৈছে মগজ (বুদ্ধি) কিন্তু প্ৰেমিকক সমাহিত কৰাৰ স্থান হৈছে অন্তৰ। কোনো কোনো প্ৰেমিকাই মগজ বেছিকৈ চলায় কিন্তু বাপদাদা সঁচা অন্তৰৰ সকলৰ প্ৰতিহে ৰাজী হয় সেই কাৰণে অন্তৰৰ অনুভৱ অন্তৰেৰে জানে, দিলাৰামে জানে। যিয়ে অন্তৰেৰে সেৱা কৰে বা স্মৰণ কৰে তেওঁ পৰিশ্ৰম কম আৰু সন্তুষ্টতা বেছিকৈ অনুভৱ কৰে। দিলৰালে সদায় সন্তুষ্টতাৰ গীত গাই থাকে। তেওঁলোকৰ সময় অনুসৰি এজনৰ সৈতে সৰ্ব সম্বন্ধৰ অনুভূতি হয়।

**\*শ্লোগান:-** অমৃতবেলা সৰল বুদ্ধিৰে বহা তেতিয়া সেৱাৰ নতুন বিধিৰ প্ৰেৰণা পাবা।

ওঁম্ শান্তি!!

\*\*\*